

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Obvodní soud pro Prahu 2 rozhodl soudcem Mgr. Alešem Sabolem ve věci žalobce: **F. H.**, nar. **██████████** bytem v **██████████**, zast. Mgr. Pavlem hynkem, advokátem v Praze 1, Národní 6, proti **žalované: Česká republika - Ministerstvo spravedlnosti**, se sídlem v Praze 2, Vyšehradská 16, o zadostiučinění nemajetkové újmy,

t a k t o :

- I. Žalovaná je povinna zaplatit žalobci 130.000,- Kč s 8,05 % ročním úrokem z prodlení od 8. 8. 2013 do zaplacení, a to do třiceti dnů od právní moci rozsudku.
- II. Žaloba se v části, kterou se žalobce domáhal po žalované zaplacení 230.000,- Kč s 8,08 % ročním úrokem z prodlení z částky 360.000,- Kč od 12. 7. 2013 do 7. 8. 2013 a s 8,05 % ročním úrokem z prodlení z částky 230.000,- Kč od 8. 8. 2013 do zaplacení, zamítá.
- III. Žalovaná je povinna zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 21.600,- Kč, a to do třiceti dnů od právní moci rozsudku k rukám zástupce žalobci Mgr. Pavla Hynka, advokáta.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou domáhal na žalované zadostiučinění za nemajetkovou újmu, jež žalobci vznikla v důsledku zahájení a pokračování (vedení) trestního stíhání zahájeného usnesením č.j. **██████████** ze dne 2.2.2012 pro trestné činy pohlavního zneužívání dle ust. § 242 odst. 1,2 tr. zák. a ohrožování výchovy mládeže dle ust. § 217 odst. 1 tr. zák. ve znění účinném do 31.12.2009. V dané věci bylo obviněnému kladeno za vinu spáchání 3 skutků. Proti shora citovanému usnesení žalobce podal v zákonné lhůtě prostřednictvím právního zástupce stížnost. Usnesením státního zástupce ze dne 7.3.2012 bylo sice částečně vyhověno a napadené usnesení bylo v bodě 3 zrušeno, nicméně v ostatních bodech byla podaná stížnost shledána jako nedůvodná a byla zamítnuta. Ačkoliv formálně bylo trestní stíhání zahájeno usnesením o zahájení trestního stíhání ze dne 2.2.2012, ještě před samotným zahájením byl žalobce nucen se dne 6.12.2011 dostavit k podání vysvětlení, kde mu bylo předloženo podané

trestní oznámení a vyjeven prošetřovaný skutek. Datum podání vysvětlení pak žalobce považuje za počátek zásahu do jeho práv. Celé trestní stíhání pak pokračovalo sdělením obvinění, podáním obžaloby, a bylo ukončeno až právní mocí rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 5 pod sp. zn. [REDAKCE] kde dne 19.10.2012. Nezákonným je pak usnesení Policie České republiky, č.j. [REDAKCE] ze dne 2.2.2012, kterým bylo zahájeno trestní stíhání proti žalobci. Trestní stíhání bylo vedeno nedůvodně, neboť žalobce byl pro stíhané skutky zproštěn obžaloby podle § 226 písm. a) tr. zákona rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 5 pod sp. zn. [REDAKCE] ze dne 19.10.2012.

Výši zadostiučinění ve výši 20.000,- Kč poskytnutou při mimosoudním projednání nároku žalobce považoval za neadekvátní. V dané věci bylo žalobci kladeno za vinu spáchání 3 skutků. Celé trestní stíhání bylo vystaveno pouze na tvrzení dvou nezletilých chlapců, když navíc k jednání mělo dojít již v roce 2007 a 2008, přičemž oznámení bylo učiněno až po několika letech v létě roku 2011. Žalobce po celou dobu důrazně popíral, že by se měl popsaného jednání dopustit. Nemohl být z pouhého tvrzení obou chlapců dostatečně odůvodněn závěr, že by měl konat jak v usnesení uvedeno. Dle názoru žalobce měl policejní orgán vše řádně prověřit a pokusit se shromáždit relevantní důkazy. Pokud žádné takové nebyly, nebo se je zajistit nepodařilo, nebylo namíste zahajovat trestní stíhání. Navíc před podáním obžaloby již měl státní zástupce k dispozici posudek na žalobce, z něhož bylo zřejmé, že žalobce netrpí ani netrpěl žádnou duševní poruchou ani chorobou ani sexuální deviací, ani jinou sexuální poruchou. Přesto státní zástupce nejprve odmítnul stížnost žalobce a na podkladě velmi kusých podkladů podal k soudu nedůvodnou a nepodloženou obžalobu.

Žalobce tvrdil, že povaha trestné činnosti, která byla žalobci kladena za vinu, výrazně přispěla k dehonestaci žalobce ve všech kategoriích jeho života, došlo k výraznému narušení či úplnému rozbití sociálních vazeb. Žalobce byl nedůvodným trestním stíháním zasažen primárně ve svém rodinném životě. Žalobce, vysokoškolsky vzdělán, působil v armádě, poté zaměstnanec ve státní správě, dlouhodobě ženatý více jak [REDAKCE] let, s manželkou dosud žije, jedná se o manželství první, má dvě děti a vnoučata. V souvislosti s trestním stíháním byla na polici předvolána dne 26.1.2012 manželka, tato přestože má ve svého manžela plnou důvěru, byla v návaznosti na povinnost svědčit konfrontována s popisem skutku, kdy žalobce byl označován a vyšetřován jako podezřelý z homosexuálního pedofilního jednání. Stejně tak byla manželka žalobce předvolána jako svědkyně k hlavnímu líčení vedenému u Obvodního soudu pro Prahu 5. Tato záležitost se projevila ve vztahu k žalobci, kdy nastalo výrazné ochlazení ve vztahu, přičemž k úplné nápravě nedošlo dodnes. Žalobce měl široký okruh známých v oblasti [REDAKCE] (odkud pocházeli téměř všechny zúčastněné osoby, tj. domnělí poškození, svědci a jejich rodiny) kam pravidelně dojížděl na víkendy i delší pobyty. Zpráva o obvinění žalobce se velmi rychle rozšířila mezi okruhem známých, přičemž skutečnost trestního stíhání žalobce vyvolala v jeho okolí velmi negativní ohlas vůči jeho osobě. V rámci probíhajícího šetření byl na základě opatření policie ze dne 4.4.2012 byl žalobce nucen nechat se podrobit znaleckému zkoumání, kdy byl vypracován znalecký posudek o duševním stavu žalobce, soudním znalcem z oboru psychiatrie. V rámci vyšetření byl žalobce nucen podrobit se vyšetření v ordinaci sexuologa a bylo mu provedeno vyšetření penilní pletysmografie (PPG), neboli falometrie. Trestní stíhání mělo dopad i na pracovní činnost žalobce. Žalobce po dobu více jak 10 let vykonával funkci předsedy bytového družstva [REDAKCE] Poté co na něj počátkem června 2012 byla podána obžaloba k Obvodnímu soudu pro Prahu 5, mu nezbylo než na svoji funkci rezignovat, neboť na něj v souvislosti s podáním obžaloby již nebylo nazíráno jako na osobu bezúhonnou a žalobce si ani nedovedl představit, že by takto odpovědnou funkci mohl v souběhu s podanou obžalobou řádně hodnověrně vykonávat. Žalobce se funkce předsedy představenstva vzdal na členské schůzi dne 27.6.2012. V obchodním rejstříku byla tato změna zapsána až ke dni 3.10.2012, kdy byl zvolen nový statutární orgán. V neposlední řadě mělo trestní stíhání vliv na zdraví žalobce. Žalobce trpěl psychickými problémy a obavami.

Žalovaná (jednající v souladu s ust. § 6 odst. 1, 2 písm. a) zákona č. 82/1998 Sb., o odpovědnosti za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem a o změně zákona České národní rady č. 358/1992 Sb., o notářích a jejich činnosti (dále jen „zákon“) shora označenou organizační složkou) navrhla zamítnutí žaloby. Učinila nesporným, že žalobce uplatnil dne 7.2.2013 nárok u žalované, přičemž jeho žádosti o zadostiučinění bylo po mimosoudním projednání vyhověno pouze částečně. Bylo přihlédnuto k okolnostem trestního stíhání a přiznáno zadostiučinění ve výši 20.000,- Kč. Trestní stíhání bylo vedeno důvodně ve veřejném zájmu na základě oznámení nezletilců. Při řízení k žádnému excesu ze strany orgánů činných v trestním řízení nedošlo. I přesto, že tato řízení jsou velmi složitá, vyžadují řadu znaleckých posudků, trvalo toto řízení necelých 9 měsíců. Vzhledem k okolnostem případu žalovaná má za to, že přiznané zadostiučinění je přiměřené okolnostem případu a rychlému ukončení řízení.

Již ze shodných tvrzení účastníků soud vzal za prokázané, že se žalobce obrátil na žalovanou dne 22.12.2011 s žádostí o poskytnutí peněžitého zadostiučinění za nemajetkovou újmu a náhradu škody ve výši požadované žalovanou, a to na skutkovém podkladě vylíčeném posléze shodně žalobou, a že mu žalovaná k této žádosti na odškodnění nemajetkové újmy a náhradu škody způsobené nezákonným rozhodnutím zaplatila 20.000,- Kč.

Soud vzal ze spisu Obvodního soudu pro Prahu 5 sp.zn. [REDAKCE] za prokázaný průběh trestního stíhání žalobce ve smyslu jeho v žalobě popsaného základního ohraničení, pokud jde o jeho konec, tedy rozsudkem jmenovaného soudu ze dne 14.9.2012, jímž byl žalobce na něj podané obžaloby zproštěn podle ust. § 226 písm. a) TŘ a který nabyl právní moci dne 19.10.2012 (o tomto výsledku trestního stíhání mezi účastníky ostatně ani nebylo sporu). Jde-li o začátek trestního stíhání žalobce, to bylo zahájeno až usnesením policejního orgánu ze dne 2.2.2012. Až v tento okamžik byl žalobce vystaven faktu zahájeného trestního stíhání, a pouze od tohoto okamžiku mu také mohla v důsledku existujícího trestního stíhání vzniknout nemajetková újma. Podání vysvětlení (v případě žalobce dne 6.12.2011) není rozhodnutím zahajujícím trestní řízení (nelze u něj ani deklarovat nezákonnost, a tedy posléze pohlížet na celé trestní řízení jako nezákonné), navíc při podání vysvětlení žalobce nemohl tušit, zda trestní stíhání bude zahájeno. Není přitom mezi účastníky řízení sporu o tom (a uvedený závěr je taktéž notorií), že rozhodnutí o zproštění obžaloby podle ust. § 226 písm. a) TŘ je právě jedním z těch rozhodnutí, jež ruší účinky zahájeného trestního stíhání, činí rozhodnutí, jímž bylo trestní stíhání zahájeno, ve smyslu odškodňovacího zákona a (pouze) pro jeho účely „nezákonným“, čímž zakládá nejen nárok na náhradu škody i odškodnění nemajetkové újmy ve smyslu ust. § 1,2 a násl. zákona. Soud vzal za prokázané z účastnické výpovědi žalobce, že trestní stíhání mělo negativní vliv na jeho manželství a nepřímo na činnost žalobce v orgánech bytového družstva.

Podle ust. § 1 zákona stát odpovídá za podmínek stanovených tímto zákonem za škodu způsobenou při výkonu státní moci. Podle ust. § 2 zákona se odpovědnosti za škodu podle tohoto zákona se nelze zprostit. Podle ust. § 31a odst. 1 zákona bez ohledu na to, zda byla nezákonným rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem způsobena škoda, poskytuje se podle tohoto zákona též přiměřené zadostiučinění za vzniklou nemajetkovou újmu. Podle odst. 2 cit. ust. se zadostiučinění poskytne v penězích, jestliže nemajetkovou újmu nebylo možno nahradit jinak a samotné konstatování porušení práva by se nejevilo jako dostačující. Při stanovení výše přiměřeného zadostiučinění se přihlédně k závažnosti vzniklé újmy a k okolnostem, za nichž k nemajetkové újmě došlo.

Nejvyšší soud pak ve své judikatuře (srov. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 27. 6. 2012, sp. zn. 30 Cdo 2813/2011) dovedl, že kritéria, která pravidelně mohou indikovat rozsah způsobené nemajetkové újmy, jsou v případech zahájení trestního stíhání (řízení), které neskončilo pravomocným odsuzujícím rozsudkem, následující:

1) Povaha trestní věci. Pod tímto kritériem se má na mysli zejména závažnost trestného činu kladeného osobě poškozené za vinu, neboť ta zpravidla přímo úměrně zvyšuje intenzitu, s jakou osoba poškozená konkrétní trestní řízení proti ní vedené negativně vnímá. To souvisí i s hrozbou trestního postihu (druhem a výší trestu) a případného společenského odsouzení, jež se zrcadlí v charakteru veřejného zájmu chráněného trestními předpisy v konkrétním případě (tedy v těch veřejných hodnotách, které jsou chráněny konkrétní skutkovou podstatou obsaženou ve zvláštní části trestního zákoníku). Například újma bude obecně větší v případě trestního stíhání pro zločin vraždy, za který hrozí uložení základního trestu odnětí svobody v rozmezí deset až osmnáct let (§ 140 odst. 1 trestního zákona), než v případě přečinu podvodu, za který hrozí uložení trestu odnětí svobody až na dvě léta, zákaz činnosti nebo propadnutí věci nebo jiné majetkové hodnoty (§ 209 odst. 1 trestního zákona), přičemž obviněný podvodník nebude vystaven takovému společenskému odsudku jako domnělý vrah.

2) Délka trestního řízení. Toto kritérium zohledňuje zejména to, po jak dlouhou dobu zásah do osobnostních složek jednotlivce v důsledku proti němu vedenému trestnímu řízení trval. Lze zde vyjít případně z toho, že trvání trestního stíhání může způsobovat kontinuální nárůst újmy projevující se v osobnosti člověka; délka trestního stíhání však na druhou stranu, zejména v případě uvádajícího zájmu společenského prostředí o daný případ, nemusí mít nutně za následek narůstající dotčení integrity poškozeného a mohlo by být v takových poměrech uvažováno o poklesu intenzity újmy v průběhu plynutí času. Zajisté je vždy na místě porovnávat vliv tohoto kritéria s ostatními a nečinít z něj mechanicky určující hledisko.

3) Následky způsobené trestním řízením v osobnostní sféře poškozené osoby. Toto kritérium umožňuje zohlednění individuálních následků trestního stíhání v osobnostní sféře poškozené osoby, jež mohou být umocněny či zmírněny v důsledku objektivních skutečností daného případu formulovaných pod body 1 a 2. Jinými slovy řečeno, negativní dopady zahájeného trestního stíhání do osobnosti člověka – morální narušení osobnosti (integrity) poškozeného v době trestního stíhání a narušení její profesní, soukromé, rodinné, popřípadě i jiné sféry života (viz výše) – mohou být zvýrazněny či naopak potlačeny podle intenzity naplnění prvních dvou kritérií. Které konkrétní složky osobnosti mohou být zahájením a vedením trestního stíhání v konkrétním případě narušeny, nelze předem taxativně stanovit. Je proto úkolem soudů, aby v každém jednotlivém řízení k tvrzení účastníků (a případným důkazním návrhům) toto zjišťovaly.

Vedle toho je třeba podle § 31a odst. 2 OdpŠk při stanovení formy a výše zadostiučinění přihlídnout k okolnostem, za nichž k nemajetkové újmě došlo. Těmi budou zejména okolnosti vydání usnesení o zahájení trestního stíhání, projevující se například ve zjištění, že trestní stíhání bylo proti poškozenému zahájeno zjevně bezdůvodně nebo dokonce s cílem jej poškodit (v takovém případě bude poškozený zahájením trestního stíhání vnímat obzvláště úkorně). Budou jimi ale také okolnosti zahájení trestního stíhání předcházející, popřípadě trestní stíhání poškozeného provázející, vedoucí k závěru o podílu poškozeného na tom, že proti němu bylo trestní stíhání zahájeno, popřípadě, že proti němu bylo ve vedení trestního stíhání pokračováno, aniž by bylo lze uzavřít, že si trestní stíhání zavinil sám. V této souvislosti je třeba rovněž zohlednit důvody, pro které k zastavení trestního stíhání, nebo zproštění obžaloby došlo. Přitom je třeba vycházet z toho, že forma a případná výše

zadosti učinění nesmí být v rozporu s obecně sdílenou představou spravedlnosti, tj. její přiznání je nad rámec konstatování porušení práva namísto pouze tehdy, jestliže by se z hlediska obecné slušnosti poškozenému satisfakce skutečně mělo dostat (srov. též rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 27. 6. 2012, sp. zn. 30 Cdo 2813/2011).

K potřebě zohlednění důvodů, pro něž bylo trestní řízení zastaveno, resp., pro které byl obžalovaný zproštěn obžaloby, se vyjádřil i Ústavní soud, když uzavřel, že „každé trestní stíhání ovlivňuje osobní život trestně stíhaného, na kterého je sice do okamžiku právní moci meritorního rozhodnutí třeba pohlížet jako na nevinného, avšak samotný fakt trestního stíhání je zátěží pro každého. Již samotné trestní stíhání výrazně zasahuje do soukromého a osobního života jednotlivce, do jeho cti a dobré pověsti, a to tím spíše, jedná-li se o obvinění „liché“, což je posléze pravomocně stvrzeno zprošťujícím rozsudkem soudu, podle něhož se skutek, z něhož byl jednotlivce obviněn a obžalován, nestal, případně nebyl trestným činem“ (nález Ústavního soudu ze dne 17. 6. 2008, sp. zn. II. ÚS 590/08, N 108/49 SbNU 567, § 33).

Z vyloženého vyplývá, že hledisko způsobené nemajetkové újmy je zpravidla nejintenzivněji naplněno tehdy, jestliže je vydán zprošťující rozsudek pro důvody uvedené v § 226 písm. a) a b) tr. řádu (tedy že nebylo prokázáno, že se stal skutek, pro nějž je obžalovaný stíhán, nebo že v žalobním návrhu označený skutek není trestným činem). Srov. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 3. 7. 2012, sp. zn. 30 Cdo 4280/2011.

Ve světle výše uvedených kritérií soud hodnotil skutkový stav následovně:

Pokud soud hodnotil povahu trestní věci, pak, jak je uvedeno výše, žalobce byl trestně stíhán pro trestný čin pohlavního zneužívání dle ust. § 242 odst. 1,2 tr. zák. a ohrožování výchovy mládeže dle ust. § 217 odst. 1 tr. zák. ve znění účinném do 31.12.2009. Za trestný čin ohrožování mravní výchovy mládeže hrozí sazba trestu odnětí svobody až na dvě léta, za trestný čin pohlavního zneužívání trest odnětí svobody až na deset let. Žalobci tedy hrozil trest odnětí svobody a s přihlédnutím k právní kvalifikaci trestního jednání kladeného žalobci za vinu byly zcela jistě na místě obavy z uložení trestu nepodmíněného. Vliv hrozby trestu na psychiku žalobce tak mohl být zmírněn nadějí na uložení trestu podmíněného pouze minimálně. Shledal pak soud existenci společenského odsudku žalobce. Ačkoliv nedošlo k prezentaci skutku žalobce a jeho právní kvalifikace v médiích a u širší veřejnosti nebyl vyvolán dojem, že žalobce se dopustil jednání hodného opovržení, o trestním stíhání žalobce se přece jen dozvědělo i širší žalobcovo okolí, zejména obyvatelé [redacted], v níž měl žalobce množství přátel a nebyl osobou zcela neznámou. Naopak z pohledu délky trestního řízení nebyla osobní integrita žalobce výrazně zasažena. Trestní stíhání trvalo devět měsíců, v případě žalobce nebylo prokázáno, že by se s rostoucí délkou trestního řízení zvyšoval jeho negativní vliv na osobu žalobce, zejména pokud jde o vnímání jeho „trestné činnosti“ okolím. Délka trestního řízení tedy v případě žalobce nehrála rozhodující roli.

Jde-li o následky způsobené trestním řízením v osobnostní sféře žalobce, nepochybně úkorně musel žalobce vnímat fakt, že je stíhán pro trestnou činnost obecně vnímanou jako zvláště zavrženíhodnou, spojenou s výrazně negativními konotacemi. Frustrace žalobce z trestního stíhání musela být umocněna tím, že se jednalo o osobu v minulosti netrestanou se spokojeným rodinným zázemím, množstvím přátel. Žalobce si zakládal na tom, aby byl okolím kladně vnímán. Trestní stíhání pro něj nutně bylo ostudou, negativně muselo být jeho okolím vnímáno, soud pak uvěřil žalobci, pokud tvrdil, že s ním jeho známí přerušili kontakty. Úkorně musela být žalobcem vnímána také povinnost podrobit se psychiatrickému a sexuologickému vyšetření. Taktéž má soud za prokázané, že se žalobce díky trestnímu stíhání neucházel

v dalším období o funkci předsedy bytového družstva. Nepochybně negativně pak musela vnímat trestní stíhání manželka žalobce, soud uvěřil tvrzení žalobce o negativním vlivu trestního řízení na jeho manželství, i důvodům, pro které žalobce nenavrhl výslech manželky v řízení o této žalobě (zde soud dospěl k závěru, že v případě harmonického manželského vztahu by manželka byla sama ochotna svědčit ve prospěch žalobce v řízení, v němž jde o jeho satisfakci, resp. žalobce by neměl problém ji o podání takového svědectví požádat).

Na podkladě shora rozvedeného lze uzavřít, že žalobci vnikla nejen újma ztotožnitelná již s pochopitelnými subjektivními pocity jisté frustrace, obav či beznaděje, úkorného vnímání trestního stíhání, tedy záležející v subjektivním vnímání nepříznivé životní situace, ale i nemajetková újma představovaná na podkladě dokazování zjištěným objektivním zásahem do jeho osobnostních práv, tj. zejm. práva na ochranu cti, dobré pověsti. Žalobce sice nebyl v průběhu trestního stíhání omezen na osobní svobodě a jeho trestnímu stíhání se nedostalo negativní publicity, avšak trestní stíhání vyvolalo negativní ohlas v prostředí, kde měl přátele, dotklo se i jeho rodinného života. Naopak soud pro posouzení žalovaného nároku neshledal relevantním tvrzení o zhoršení zdravotního stavu, žalobce totiž žalobou neuplatňoval nárok na náhradu škody na zdraví, pro který je takové tvrzení rozhodné.

S přihlédnutím k výše uvedeným skutečnostem tak dospěl soud nejen k závěru, že žalobci nemajetková újma spočívající v zásahu do jeho osobnostních práv zahájením a vedením trestního stíhání vznikla, ale nadto i k závěru, že tuto je namíste odškodnit v penězích, neboť konstatování porušení práva by míru újmy dostatečně nevystihlo. Shora uvedené závěry pak soud učinil ve světle zjištění, že žalobce byl pro zproštění obžaloby podle § 226 písm. a) trestního řádu, tj. že skutek, kladený žalobci za vinu není trestným činem. Ukončení trestního stíhání tedy stojí na existenci objektivních skutečností, nikoliv na neprokázání viny žalobce (k tomu viz judikatura citovaná výše).

Adekvátním odškodněním se pak soudu jeví částka 150.000,- Kč - k tomu viz náleží Ústavního soudu ze dne 31.5.2012, sp.zn. I. ÚS 3016/11, v němž byla dostatečným odškodněním ve věci taktéž v osobnostní sféře poškozeného tíživé (zásah do rodinného života), shledána částka ve výši 100.000,- Kč, kdy navíc v případě posuzovaném Ústavním soudem došlo k medializaci trestního stíhání (u žalobce tento faktor chyběl). V případě žalobce však soud zohlednil při určení výše zadostiučinění společností velmi negativně vnímanou povahu trestné činnosti kladné žalobci za vinu. Bylo proto ohledně odškodnění za nezákonné rozhodnutí rozhodnuto, jak ve výrocích I. a II. rozsudku uvedeno, žalobci byla přiznána částka 130.000,- Kč, když částka 20.000,- Kč byla žalobci žalovanou již poskytnuta, ve zbytku (230.000,- Kč) byl požadavek žalobce na odškodnění (spolu s úrokem z prodlení) zamítnut.

Z dalších v řízení provedených důkazů (nad rámec důkazů shora zmíněných) soud žádné skutečnosti mající význam pro výše vyložené úvahy o věci samé nezjistil, v odůvodnění rozsudku proto pro stručnost dílčí skutková zjištění z nich učiněná nejsou rozváděna. Jako nadbytečné soud zamítl další důkazní návrhy účastníků, neboť z důkazů v řízení provedených byla dle soudu učiněna skutková zjištění pro posouzení důvodnosti žalobou uplatněného nároku, jak jej soud výše podává, plně postačující.

Pokud se jedná o žalobou požadované příslušenství, žalobce požadoval kromě zaplacení jistiny rovněž zaplacení úroku z prodlení. Nárok věřitele na zaplacení úroků z prodlení vzniká podle ust. § 517 odst. 1 a 2 o.z. tehdy, nesplní-li dlužník svůj peněžitý dluh řádně a včas, tedy je-li v prodlení. Žádost o odškodnění byla žalované doručena dne 7.2.2013. Dle ust. § 15 odst. 2 zákona, domáhat se náhrady škody u soudu může poškozený pouze tehdy,

pokud do šesti měsíců ode dne uplatnění nebyl jeho nárok plně uspokojen. S ohledem na znění posledně citovaného ustanovení stojí soudní judikatura na konstantním závěru, že stát se ocitá v prodlení s náhradou škody (a tedy nepochybně i nemajetkové újmy) způsobené nezákonným rozhodnutím teprve uplynutím šestiměsíční lhůty určené k předběžnému projednání nároku, jež začíná běžet ode dne uplatnění nároku poškozeným u příslušného úřadu, teprve ode dne následujícího po uplynutí této lhůty jej stihá povinnost zaplatit úrok z prodlení (srov. např. rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 24.4.2003, sp.zn. 25 Cdo 2060/2001, právní větu pod bodem 10. stanoviska Nejvyššího soudu ze dne 13.4.2011, sp.zn. Cpjn 206/2010 či rozhodnutí Ústavního soudu ze dne 23.2.2010, sp.zn. II. ÚS 1612/09, ze dne 15.12.2011, sp. zn. III. ÚS 3178/11, či ze dne 3.5.2012, sp.zn. III. ÚS 1142/12). S ohledem na shora uvedené je zřejmé, že první den prodlení v dané věci připadl až na 8.8.2013, neboť zmíněná šestiměsíční lhůta uplynula dne 7.8.2013 (§ 122 odst. 2 o.z.). S ohledem na shora uvedené proto soud žalobě, pokud se jedná o požadavek na úrok z prodlení, vyhověl ve výroku I. v rozsahu tam uvedeném, a to v zákonné výši stanovené nařízením vlády č. 142/1994 Sb., ve znění účinném k prvnímu dni prodlení (§ 1), ve zbytku (tj. co do požadavku na zaplacení úroku z prodlení z přisouzené částky za období od 12.7.2013 do 7.8.2013, kdy prodlení žalované ještě nenastalo), jej zamítl (výrok II.).

Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ust. § 142 odst. 3 o.s.ř. Žalobce měl ve věci, v níž rozhodnutí o výši plnění závisí na úvaze soudu, úspěch pouze částečný, přísluší mu proto náklady řízení, a to právě z přisouzené, nikoliv žalovaných částek, neboť právě takové rozhodnutí vyjadřuje spravedlivou vazbu mezi skutečným úspěchem žalobce a výší jeho nákladů. Soud proto žalobci přiznal náklady řízení právě z celkově přisouzené částky 130.000,- Kč. Náklady řízení žalobce pak představuje částka uvedená ve výroku III. rozsudku, odpovídající nákladům zastoupení žalobce advokátem (odměna advokáta za zastupování ve výši 21.600,- Kč za tři úkony právní služby po 6.300,- Kč, a paušální náhrady hotových výdajů za 3 úkony právní služby po 300,- Kč (převzetí a příprava zastoupení, podání žaloby, účast při jednání, vše podle § 2, § 7 bod 6, § 11 odst. 1 písm. a), d), § 13 vyhl. č. 177/1996 Sb.) Jejich zaplacení uložil neúspěšné žalované ve lhůtě patnácti dnů od právní moci tohoto rozsudku (odlišně od § 160 odst. 1 o.s.ř. z důvodu nemožnosti rychlejšího provedení platby z technických důvodů), k rukám zástupce žalobce dle § 149 odst. 1 o.s.ř. (výrok II.).

Lhůta k plnění ve vyhovujícím výroku ve věci samé i ve výroku o nákladech řízení byla stanovena v souladu s ust. § 160 odst. 1 část věty za středníkem o.s.ř. – soudu je z jeho činnosti známo, že tato lhůta odpovídá administrativním podmínkám čerpání finančních prostředků ze státního rozpočtu, jimiž se žalovaná při výplatě peněžních plnění řídí. Soudu nejsou známy okolnosti, pro něž by bylo důvodné se domnívat, že stanovení delší lhůty k plnění oproti třídní lhůtě zákonné může způsobit žalobci jakoukoliv újmu. O povinnosti žalované zaplatit náklady řízení k rukám advokáta žalobce bylo rozhodnuto dle ust. § 149 odst. 1 o.s.ř.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku lze podat odvolání do 15 dnů ode dne doručení k Městskému soudu v Praze prostřednictvím soudu zdejšího. Nesplní-li povinný dobrovolně, co mu ukládá vykonatelné rozhodnutí, může oprávněný podat návrh na soudní výkon rozhodnutí nebo na nařízení exekuce.

V Praze dne 7. března 2014

Mgr. Aleš Sabol, v. r.
soudce

Za správnost vyhotovení: Zbahnová